

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Vir življenja.

Izraelci so šli v obljubljeno deželo skozi suho puščavo in zmanjkalo jim je vode. Žejni in onemogli so obupavali v puščavi pod žarki žgočega solnca. In prišli so k Mojzesu in zahtevali vode rekoč: »Daj nam vode, da pijemo.« In Mojzes se je obrnil na Gospoda in ga prosil pomoči. In Bog mu je rekel: »Stopi pred ljudstvo in vzemi jih s seboj izmed Izraelovih starešin, in palico, s katero si udaril po reki, vzemi v svojo roko in pojdi. Glej, jaz bom stal pred teboj na skali, na Horebu, in udaril boš na skalo in pritekla bo iz nje voda, da pije ljudstvo.« In ko je vdaril Mojzes na skalo, je priteklo iz nje obilo vode, da so vsi Izraelci pili, kolikor so hoteli.

Skala pa je v novi zavezi — Kristus. Iz te skale prihaja neizmeren studenec milosti, ki napaja one, ki so žejni pravice božje v nadnaravno življenje. »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil!« Tako kliče Gospod v novem zakonu vse k sebi, da se napoje milosti, moči, nadnaravnega življenja.

Dvoje življenj živi človek. Eno je naravno, da raste in se razvija po svoji naravi kot človek. Brez hrane in pijače uvne, umre — neha živeti. Drugo življenje pa je nadnaravno! Življenje skrivnostne združitve z Bogom po milosti božji. Kakor prihaja sok v rastlino, da cvete in raste, tako mora prihajati skrivnostni sok milosti božje v človeško dušo, da jo prerodi v Boga, ji da novo, nadnaravno življenje. Kdor po milosti ne živi združen z Bogom v tem življenju, ne more v večnosti uživati Boga; on je suha veja, v katero ne prihaja sok življenja, veja, ki bo odsekana in v ogenj vržena.

Postavite lonček s cvetlico na okno v poletni vročini! Če jo ne zalivate, vam v par dneh usahne. Tako usahne tudi človekovo nadnaravno življenje milosti, ako ne pritekajo v dušo vedno nove — skrivnostne vode — milosti božje — potom čudežne hrane presvete Evharistije.

»Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.« To so božje besede! Kdor ne prejema sv. obhajila, nima življenja — nadnaravnega življenja v sebi! Ni več živ ud Kristusove Cerkve! Naj kdo še tako kaže na svoje katoliško ime, čene pije iz studenca življenja, iz studenca presv. Evharistije, opeša v puščavi življenja, on je drevo, ki ne cvete, ki ne rodi sadov, ki je vsahnilo in bo posekano in v ogenj vrženo.

Mesec junij je pred nami. Posvečen je presvetemu Srcu Jezusovemu in sv. Evharistiji. V procesiji presv. R. T. bomo manifestirali svojo vero v Najsvetejši zakrament. Naj bo ta vera polna hrepenenja po nadnaravni in duhovni hrani. Prihajajmo, prihajajmo vsak dan, pogosto k temu studencu in zajemajmo moči za nadnaravno življenje.

In da bi nas še bolj privabil k zakramentu ljubezni, je odkril zadnje čase skrivnost presv. Srca Jezusovega. Ali naj vam o tem govorim? Ne! Poznate to skrivnost vsi, ki ste nadnaravno živi!

V naši župniji je 110 družin posvečenih presv. Srcu Jezusovemu. Dragi farani, ali bi ne mogli v mesecu juniju podvojiti tega števila?! Posvetite vsi, ki živo verujete v Kristusa in njegove zakramente, svoje družine v mesecu juniju presvetemu Srcu! Presveto Srce naj kraljuje po vseh naših družinah. Duhovniki smo vedno pripravljene priti v družine, posvetiti kip ali sliko Srca Jezusovega in izvršiti posvečenje

družine. Čim bolj nas kličete v ta namen, tem bolj bomo vesel —; le mnogo dela nam v tem oziru napravite v mesecu juniju.

Pridi k nam —; pridi v naše družine kraljestvo Presvete Evharistije, kraljestvo Srca Gospodovega, pridi vir življenja in svetosti!

Joško Toporiš:

„Moderna“ turiztika.¹

Prišel je zopet lepi poletni čas. Naš Trzič leži ob vznožju gora in zato ni čudno, ako vse hiti v hribe in planine. Prava in pametna turiztika je lep šport, a tudi koristen zlasti za one obrtnike, delavce in uslužbence, ki so primorani delati cel teden v zaduhli sobi ali pa v prašni delavnici. Bolje je, da si privoščijo taki planinskega zraka, kakor pa alkohola.

Bodimo pametni, a ne takozvani »modernej« turisti. Kdo se imenuje »moderen« turist? Tisti, ki misli, da mora plezati po strmih tenah, da za las visi med smrtjo in življenjem, zlasti pa oni, ki hite v soboto popoldan na planine, v nedeljo zvečer pa korakajo domov brez nedeljske sv. maše. Za tretjo božjo in prvo in drugo cerkveno zapoved se ne brigajo! Deset, petnajst ur naporne hoje ni preveč, ponosni so na njo; par minut, pol ure v cerkev, to jim je preveč!

Dovelj turiztike je, če greš po prvi sv. maši v planine. Pri nas imamo nedeljsko službo božjo za turiste še bolj olajšano, že ob 5. uri smo že lahko pri sv. maši, če kdo želi tako zgodnjo sv. mašo. Prilike dovolj za službo božjo in turiztiko.

Najbolj žalostno pa se me zdi, ko vidim ob sobotah popoldan vajence in še šoloobvezne otroke korakati brez nadzorstva v planine. Starši in mojstri, ali se ne zavedate, kam to pelje —?! Mladina različnega spola, sama hodi po planinah, je celo noč zunaj brez nadzorstva —! Kam to pelje?! Podivjanost in razbrzdanost mladine je nujna posledica take »moderne« turiztike. Ne pritožujte se potem čez »moderno« mladino, ko vam zraste čez glavo, ko jo sami tako »moderno« vzgajate!

Tovariši mojstri! Naši predniki, mojstri, obrtniki so zelo strogo pazili na krščansko vzgojo svojih vajencev, starejši se še sami spominjate, kako strogo krščanska vzgoja je vladala med obrtnim naraščanjem; nedeljska maša in popoldanska služba božja je bila sama po sebi umevna dolžnost, ki so jo morali vajenci strogo izpolnjevati. Tudi danes naj bi bilo tako! Mojstri! Pride čas, ko vam bodo vaši vajenci hvaležni za to, če zahtevate od njih izpolnjevanje nedeljske dolžnosti, v nasprotnem slučaju pa pride čas, ko vas znajo kdaj še — preklinjati.

V preteklem poletju sem se nekoč pričkal z neko gosposodično radi »moderne« turiztike. Rekla mi je: »Maša je za vse ljudi, in jaz sem ravno tako lahko pri maši, čeprav sem na planini; saj ni treba, da moram biti ravno v cerkvi.« Jaz sem ji nato tako odgovoril: »Ako priredi društvo, kateremu

¹ Z veseljem priobčujem ta članek obrtnika-mojstra in želim, da bi ga vsi krščanski starši in mojstri upoštevali. Oh ti planinski raj, koliko greha si ti že rodil, koliko mladine pokvaril, koliko nečistosti povzročil! »Auf der Alm gibt's ka Sünda«, se rado uresničuje tako, da tam neha strah pred grom! Zato mladine ne same v planine in ne brez nedeljske maše!

pripadaš, kako plesno veselico, maškarado ali kaj podobnega za člane, ali si ti deležna te veselice, če greš takrat na planine? »Ja, to je pa zopet drugače,« mi reče. Jaz ji odgovorim: »Prav isto je, če hočeš biti deležna nedeljske sv. maše, se je moraš udeležiti in slediti njenim poglavitnim delom.« Ona mi na to odvrne: »S teboj se ne morem zgovoriti, ti po svoje, jaz po svoje.«

Takozvani »moderni« turisti po svoje zaničujejo božjo in cerkveno zapoved. Mi pa vemo, da cerkev zapoveduje pod smrtnim grehom biti v nedeljo in na zapovedan praznik pri sv. maši. Mi katoličani živimo po svoje! Za nas je moderno v nedeljo biti pri sv. maši, brez sv. maše ne gremo v planine! To modo ohranimo!

Šolski vestnik.

Potuha mladini je vzgoja za zločinca. Mnogi starši vidijo na svojih otrocih same lepe lastnosti, za njih napake in slabosti so popolnoma slepi. Lastni otroci so jim angeljčki, tuji pa sami škratečji. Takim, v svoje otroke zaljubljenim staršem, je težko kaj dopovedati; najbolj so užaljeni, če jih opozoriš na napake njih otrok. Če otrok prinese domov slabo izpričevalo, je učitelj kriv, ne pa otrokova lenoba; če je otrok kaznovan, se doma hudujejo na učitelja ali kateheta in mu očitajo sovraštvo do njih otroka. »Našega ne more,« govore, »zato ga vedno kaznuje«. Učitelj, ki je včasih primoran rabiti roko ali »leskovo mast«, da kaznuje takega cartanca, je v nevarnosti, da pride pod paragraf ali celo pod ključ, v najboljšem slučaju pa v roke advokata.

Neredko daje potuho otroku le eden izmed roditeljev. Ko eden otroka kaznuje, ga drugi miljuje, oponaša trdosrčnost drugi zakonski polovici, skrivaj otroku prinaša sladkarij in izbranih jedil, kadar se isti kuja vsled kazni. Zgodi se celo pri brezvestnih ljudeh, da hujskajo otroka proti očetu ali materi; da, že večkrat sem našel na slučaje, ko je oče ali mati hujskal otroka materi ali narobe. Oče in mati morata biti kakor ena oseba pri vzgoji otrok, kar eden reče mora drugi potrditi; mati mora pri otrocih skrbeti za očetov ugled, oče mora vedno braniti in potrditi materino zapoved. Ako pa eden podira kar drugi zida, potem je gotovo vzgoja otrok popolnoma zagrešena.

Pred leti se je v bodočem mestu pod Kokovnico zgodil ta-le slučaj: Učitelj je v šoli strogo kaznoval malega paglavca radi grdega obnašanja. Po nesreči je fantu ostal sled palice na telesu. Učitelj je prišel pod paragraf, plačati je moral kazni 5 goldinarjev. Proti učitelju je takrat pričala neka oseba in s tem povzročila obsodbo. Čez par tednov nato pa je dotični paglavc isti priči pač za spomin ukradel 50 K, kar je bila tačas velika vsota.

Nekje je duhovnik kaznoval fanta svobodomiselnih staršev, da se mu je nekoliko poznalo. Ves svobodomiselni Izrael je prigovarjal staršem, da so tirali duhovnika pred sodišče. No sodnik res ni imel pedagoškega smisla in je obsodil duhovnika v veliko veselje vaškega svobodomiselstva in v ponos mladega fanta. A komaj je preteklo par let, že sta trpetala roditelja pred rabijatnim in pijanim sinom in iskala v župnišču pomoči proti njemu. A bilo je že prepozno . . .

Pred nedolгим časom se je pa zgodil ta-le slučaj: V šoli je bil katehet primoran, da je kaznoval odraslega fanta radi upornosti. Čez par dni pa pošljejo starši vprašat k dotičnemu gospodu, kaj je storil sin, da je bil kaznovan, da mu potem še doma odmerijo primerno kazen . . . Tako delajo pametni starši!

Telesna kazen je sicer nekaj — kakor pravimo — odloz-nega, nekaj, po čemur sega vzgojitelj le v skrajnosti, ampak včasih je pa ista edino sredstvo, da se ohrani red in disciplina. Zato pametni starši ne bodo nikdar zamerili učitelju ali pa katehetu, ki kakemu paglavcu včasih malo izpraši hlače na gotovem delu telesa.

Šolska spoved. Meščanska šola ima šolsko spoved v petek 5. junija ob 4. uri pop., v soboto ob 7.30 zj. pri sv. maši skupno obhajilo. — Ljudska šola ima skupno šolsko spoved

za dečke v četrtek dne 18. junija, za deklice pa v petek dne 19. junija, sv. obhajilo pa drugi dan pri sv. maši ob 7.30. — Sv. Anška šola ima spoved in obhajilo v soboto 20. junija ob 7. uri zj.

Prvo sv. obhajilo bo na Alojzijevo nedeljo 21. junija pri osmi sv. maši. Prvoobhajanci se zberejo isti dan ob 8. uri na dvorišču župnišča, od koder se podajo v sprevedu v cerkev, pri krstnem kamnu ponovitev krstne obljube, nato darovanje sveč. Pop. pridejo vsi otroci k popoldanski službi božji in nato v Naš dom.

Oznanila za mesec junij.

Mesec junij je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. V kapelici škapulirske bratovščine se ta mesec vrši vsak večer ob 7.45 privatna pobožnost na čast presv. Srcu Jezusovemu — sv. rožni venec in litanije presv. Srca Jezusovega.

1. Binkoštni ponedeljek. Služba božja ob 6., 8.15 in 10., pop. ob 2.30 litanije presv. Srca Jezusovega. Po prvi sv. m. gre običajna procesija k sv. Ani, kjer je ob 10. uri sv. maša za romarje. V procesiji se nese nova slika sv. Valetina, ki se postavi v stranski altar. Pri sv. Ani se pred mašo blagoslovi slika sv. Valentina. Pred mašo bodo pred cerkvijo pobirali cerkveni ključarji prispevke za cerkev, oziroma za napravo nove kapelice sv. Valentina, istotako bo v ta namen po maši darovanje. Procesija, ki je svojčas hodila v Glinje na Korosko, se s tem za stalno opusti in bo tako hodila v St. Ansko dolino k sv. Valentinu. Kadar se bo nabralo dovolj denarja, se bo začela zidati kapela sv. Valentina, ki ga tako časti Tržič in okolica. Sv. maš za Glinje ne bomo več sprejemali. Pač pa se bodo po maši na Binkoštni ponedeljek v zakristiji nabirali prispevki za sv. maše pri sv. Ani, pri altarju sv. Valentina, ki se bodo opravljale v namen darovalcev.

2. Binkoštni torek. Ob 6. farna sv. maša, ob 7. uri sv. maša pri sv. Ani za sososko sv. Ane.

3., 5. in 6. so kvaterni dnevi; meso se sme uživati tudi kvaterno sredo in soboto, dasi ostane še dolžnost pritrpati si pri jedi, v petek je pa strogi post.

6. prvi petek v mesecu, ob 6. uri sv. m. z blagoslovom, istotako v dekliškem domu.

7. Sv. Trojica, kvaterna nedelja, prva nedelja v mesecu, zjutraj skupno obhajilo fantov in mož. Služba božja ob 6., 8.15 in 10.; pop. ob 2. križev pot in pete litanije presv. Srca Jezusovega pred izpostavljenim Sv. R. T. Ob 9. uri dop. se izpostavi Sv. R. T. in se moli ura molitve za duhovnike. Po litanijah je darovanje za bile, ki se vrše drugi dan v ponedeljek 8. junija ob 5.30 s slovesno peto črno mašo in libero — na pokopališču — za umrle farane, zlasti za umrle dobrotnike župne cerkve.

11. Praznik presv. Rešnjega Telesa, ob 6. sv. maša z blagoslovom, ob 8.15 in ob 9. slovesna z leviti. Med slovesno sv. m. bo darovanje za fante in dekleta. Po slovesni sv. m. bo šla procesija Sv. R. T. po navadnem potu. Red procesije bo isti kakor zadnje dve leti, vsi udeleženci naj slede navodilom rediteljev, da se procesija ne zavleče. Pridig ta dan ne bo. Za procesijo bomo iz Ljubljane naročili godbo na pihala, v pokritje stroškov bomo postavili na voglu cerkve nabiralnik. Vso osmino praznika Sv. R. T. bo ob 6. sv. m. z blagoslovom.

14. Nedelja v osmini Sv. R. T. Služba božja po navadi ob 6., 8.15 in 10. in pop. ob 2.

18. Pričetek tridnevne na čast presv. Srcu Jezusovemu. Te dni so vsak večer ob 7.45 pete litanije presv. Srca Jezusovega — to je v četrtek, petek in soboto.

19. Praznik presv. Srca Jezusovega, ob 6. sv. m. z dvema blagoslovoma. Ta dan prejmejo pop. odpustek vsi, ki prejmejo zadostilno obhajilo in nekoliko premišlujejo dobrotljivost Srca Jezusovega.

21. III. ned po Bink., nedelja Srca Jezusovega, ob 6. in 10. sv. m. z blagoslovom. To nedeljo je god Marije Vedne Pomoči. Pri osmi sv. maši prvo sv. obhajilo.

22. Obletnica po umrlem župniku Jožefu Potokar, ob 6. peta sv. m.

24. Rojstvo Janeza Krstnika, ob 6. farna sv. maša.

27. v soboto se praznuje Vidov dan mesto 28., ker je isti dan nedelja. Ob 8. uri dop. je slovesna črna maša z libero v spomin vsem padlim za vero in domovino.

28. IV. ned. po Binkoštih. Služba božja po navadi. Po litanijah ura molitve.

29. Zapovedan praznik sv. ap. Petra in Pavla, ob 6. in 10. sv. m. z dvema blagoslovoma, ob 8.15 z enim blagoslovom, ob 10. peta sv. maša, pop. ob 2.30 litanije vseh svetnikov.

Dekliška Marijina družba. Slovesen shod v nedeljo 14. popoldan in sprejem novih članic. Skupno obhajilo isti dan zjutraj; ura molitve v nedeljo 28. ob 1.30 pop. Tridnevnic pri altariju Marije Vedne Pomoči se vrši v nedeljo 14., v ponedeljek 15. in torek 16. Udeležba je obvezna za vse članice. Za letos se je morala tridnevnic prestaviti radi prvega sv. obhajila in pa ker pade v čas običajne tridnevnic Mar. družbe letos tridnevnic na čast Presv. Srcu Jezusovemu.

Ženska Marijina družba ima shod 1. junija.

Mladeniška Marijina družba ima shod 28., skupno obhajilo 7.

III. red. Shod 7., ura molitve 28. in 29. po litanijah, veseljna odveza 29. po prvi sv. maši.

Marijin vrtec za deklice 7., za dečke 14. junija.

Karl Pirc:

Podružnica sv. Jožefa.

»Črna smrt!« Grozna, a točna označba za strašno kugo, ki je pred 200 leti spravila na Slovenskem veliko več prebivalstva pod zemljo, pot vse turške vojske. Marsikdo je zjutraj vstal zdrav in čvrst, a tekom dne, sredi dela je onemogel. Dobil je hudo vročino, jelo ga je žejati, v trebuhu so nastale neznosne bolečine, po koži so se pa pokazali gnojni mazoli in turovi, ki so v kratkem času zastupili kri in povzročili mučno smrt. Mrlič je po vsem truplu očrnel, iz njega je bruhala črna kri. Turovi so popokali in neznošen smrad je okuževal vso okolico. Bolezen je bila nad vse nalezljiva in čestokrat so izumrle cele družine, da celo cele vasi.

Zoper to strašno bolezen niso poznali nobenega zdravila. Spoznali so, da jih Bog s kugo tepe za njih pregrehe in so se zato jeli zatekati k raznim svetnikom, da bi posredovali pri Bogu za odvrnitev ostre šibe.

Taki patroni so bili: Marija Devica, sv. Jožef, sv. Rok, sv. Rozalija, sv. Barbara, sv. Janez Evangelist in mnogi drugi.

Naši pradedi so jih močno častili in jim gradili na čast znamenja in cerkve.

Kako je razsajala kuga po Tržiču nam ni znano. Istina pa je, da je Tržič trpel v gmotnem oziru silno veliko vsled črne smrti še desetletja potem, ko je bolezen že zapustila Kranjsko.

Kajti na meji, vrh Ljubelja so uvedli stroge varnostne naredbe, da se prepreči zopetna okužitev dežele.

Cesta je bila z vojniki zastražena. Potnike so strogo preiskovali in jih zapirali po šest tednov v kolibo za kontumac. Pošta, ki je prišla iz Celovca, je morala ostati vrh Ljubelja. Pisma in druge pošiljke so pomolili na dolgem drogu čez mejo, koder jih je prevzela kranjska deželna straža. Ta je pisma odprla in jih nad brinjevim plamenom ali pa nad jesihovim poparom temeljito prekadila, da bi zadušila v njih nalezljive kužne snovi. Šele potem so jih na novo zapečatili in odposlati naslovniku.

Umevno so take naredbe slabo uplivalo na trgovino in ves promet v Tržiču, in ljudstvo je iskreno prosilo Boga, naj jim odvrne to nadlogo in podeli milost, da nastanejo v deželi zopet redne razmere.

Prav v tistih žalostnih časih so sezidali Tržičani na griču pod Čičovco ljubko cerkvico sv. Jožefa. Zgodilo se je to

ali vsled posebne obljube, ali v spomin na usodepolne kužne čase, to je gotovo. Vsaj se v tem svetišču častijo skoraj izključno patroni zoper kugo, ali pa posebni priporočniki za srečno zadnjo uro.

Graditi jo je pričel leta 1702 župnik Matija Košir, na zunaj dogradil pa jo je pa dve leti pozneje njegov naslednik Anton Kristan.

Vendar je pa morala biti v pričetku notranja oprava jako pomanjkljiva, kajti šele l. 1730 je prišlo tako daleč, da je 4. junija ljubljanski knezoškof Zigismund Feliks Šratenpah (Schratenpach) cerkvico posvetil in obenem blagoslovil tri altarje in tri zvonove.

Ob enem je določil, naj se praznuje spomin posvetitve vsako tretje leto tretjo nedeljo po veliki noči, t. j. na praznik Varstva sv. Jožefa, ter podelil za ta dan vsem obiskovalcem svetišča odpustek 40 dni.

Župnikoval je tedaj Gašper König. Cerkvena ključarja pa sta bila Andrej Ceme in Gašper Mali.

Cerkvica je zidana v prav ličnem slogu. Podobna je križanski cerkvi v Ljubljani ali pa onim na Dobrovi pri Ljubljani in na Šmarni gori, ki so tudi zidane nekako v istem času.

Altarji so bili leseni, izdelani v baročnem slogu. Dva stranska, ki sta se do danes ohranila, sta posvečena sv. Roku in sv. Joahimu. Poleg sv. Roka stojita kipa sv. Karola Boro-mejo in sv. Rozalije. Vrh altarja pa je podoba sv. Janeza Evangelista.

Veliki altar s podobo sv. Jožefa v sredi in s kipi Marijinega Brezmadežnega Spočetja, sv. nadangela Mihaela, sv. Jurija, sv. Marjete, sv. Frančiška Serafinskega, sv. Janeza Kapistrana in sv. Barbare se je leta 1860 nadomestil z novim marmornatim altarijem. V ta namen je volil pred svojo smrtjo gosp. Jožef Peharc, barvar in posestnik 150 gld. Izklesal ga je Vurnik, kamnosek v Radovljici. Prvikrat pa se je na njem darovala sv. maša zadnjo nedeljo po Binkoštih dne 25. nov. 1860. Bral jo je tedanji kaplan Josip Kogej.

Cerkvica je bila prvotno polihromirana. Vsaj kažejo na to stene koder je belež odpadel in pa slike v prezbitteriju, ki so se do danes ohranile. Je sedem medajlonov, ki označajo smrt sv. Jožefa, njega zaroko in beg v Egipt ter štiri Evangeliste.

V devetnajstem stoletju se je pa cerkvica prebelila, bržkone takrat, ko je naslikal Lajer na stolpu še danes dobro ohranjeno sliko. Delo je krasno, gotovo najlepša slika kar jih premore Tržič in to tako glede koncepcije, kakor tudi glede izpeljave.

(Dalje prih.)

Razno.

Sv. pismo naj bi imela — če le mogoče — vsaka družina doma. To je knjiga vseh knjig, najimnetnejša knjiga na svetu. Če dobimo po družinah polno raznih knjig — povesti in romanov — izmed katerih so mnoge zelo dvomljive vrednosti, potem je pač žalostno, če ni pri hiši sv. pisma. Sedaj je izšla nova, krasna prestava sv. pisma novega zakona in sicer evangelij in apostolska dela. Dobi se za Din 48, dragocenejšje vezano pa za Din 64, oziroma za Din 84. Kdor bi želel kupiti to sv. pismo, ga lahko naroči tudi v župni pisarni. Seveda sv. pismo ne sme biti potem doma samo zato, da leži kje na kaki polici! Lepo bi bilo, če bi ga vsaj ob nedeljah skupno brali po družinah, posebno pa bi priporočali, da ga prebirate ob nedeljah vsaj po onih družinah, kjer radi oddaljenosti ne morete vsi k sv. maši in krščanskemu nauku. Prebiranje sv. pisma naj bi tem nadomeščalo nedeljsko pridigo!

Bratovščina sv. Duha ima v Tržiču nad 300 vpisanih članov. Zanimanje za to bratovščino se je v Tržiču začelo že okrog l. 1903, posebno pa se je začelo dvigati število njenih članov za časa, ko sta jo vodila gg. kaplana Gole in Čadež. Prvotno so se morala pošiljati imena na novo priglašeni članov na Dunaj oz. lazaristom, l. 1919 pa se je ustanovila osrednja bratovščina sv. Duha za slovenske pokrajine v Mariboru, kamor sedaj pošilja njeno tržiško predstojništvo te

bratovščine priglase člane. Bratovščina ima namen pospeševati češčenje sv. Duha, prositi za zmago sv. Cerkve in moliti za dobre duhovnike, kar je v današnjih časih pač zelo primerno. Nove člane sprejema župna pisarna. Prispevki, ki jih člani darujejo za bratovščino o Binkoštih, se porabijo za tri sv. maše, ostanek pa v dobre namene.

Odbor za napravo spomenika vojnim žrtvam je imel sejo na praznik 21. maja. Sklenilo se je, da se napravi spomenik na zidu nove zakristije. Prispevke pobira te dni organizacija invalidov in vojnih vdov.

Padli oziroma umrli vojaki v svetovni vojni iz naše župnije so dosedaj znani sledeči:

Iz Trziča: Ahačič Jožef, Debevc Pavel, Dobrin Franc, Dobrin Jakob, Dobrin Janez, Dobrin Janez, Dolenc Janez, Dolinar Janez, Domines Štefan, Hafner Lovro, Janežič Ivan, Jazbec Luka, Jelenc Janko, Kališnik Ignac, Klemenc Kristjan, Kogoj Friderik, Končina Filip, Kosmač Franc, Kosmač Ivan, Kovčič Jakob, Kunst Karl, Leskovar Štefan, Mally Peter, Meglič Andrej, Meglič Jožef, Meršol Jožef, Meršol Jožef, Mladič Anton, Neuer Robert, Ovsenek Anton, Papov Janez, Papov Karl, Pichler Mihael, Rabič Ignac, Režek Franc, Ročnik Aleš, Rozman Janez, Rus Gustav, Sajovic Matija, Slapar Pavel, Srečnik Ivan, Sterniša Janko, Sterniša Jožef, Stöckler Henrik, Štefe Andrej, Šarabon Franc, Šarabon Janez, Štucin Jožef, Tavčar Ivan, Tavčar Vinko, Theuerschuh Konrad, Tišler Alojzij, Tišler Urban, Tomazin Kristjan, Tomažič Ignac, Vuk Anton, Vuk Janez.

Iz Sv. Ane: Ahačič Franc, Čarman Anton, Dolžan Gašper, Dovžan Miha, Erlah Franc, Erlah Jožef, Golmajer Janez, Kališnik Jožef, Kavar Gašper, Kavar Jožef, Kavar Primož, Meglič Andrej, Meglič Anton, Napret Valentin, Pernuš Janez, Pernuš Jakob, Pernuš Jurij, Schwickert Vilko, Sitar Franc, Zupan Anton.

Iz Doline: Golmajer Gašper, Oman Matija, Primožič Jakob, Tišler Alojzij, Tišler Gašper.

Iz Bistrice: Dežman Franc, Janc Franc, Janc Janez, Janc Melhior, Košir Simon, Mokorel Franc, Podrekar Jožef, Sritih Matija, Vilfan Janez.

Vseh skupaj dosedaj znanih žrtev svetovne vojne je v naši župniji 94. Tu so všteti taki, ki so v Trziču pred mobilizacijo stanovali. Sorodniki padlih, ki jih ni v tem seznamu, naj svojca takoj naznani v župni pisarni, ker sicer njegovo ime ne more priti na spominsko plaščo. Če kdo v seznamu najde kako napako v imenih, naj to blagovoli tudi sporočiti v župni pisarni.

Fotografije na nagrobnih spomenikih so tu pa tam prišle v navado. Toda to ni primerno. Grob je mesto trohnobe, spomin smrti, kraj resnobe in žalosti, kraj, kjer se goji pieteta — spomin in spoštovanje do umrlih. Fotografije z raznimi frizurami in pozicijami in s svojo posvetnostjo nekam žalijo to pieteto in duha posmrtnosti, zakaj iz vseh fotografij odseva več ali manj — napuh življenja. V luči smrti in v senci groba je vsaka posvetnost nekaj kričeče smešnega. Poleg tega take fotografije kvarijo umetniško celoto spomenika, se navadno hitro pokvarijo, oblede in odpadejo. Zato se splošno odsvetuje vdelaovati fotografije v spomenike. Seveda branimo tega nikomur, če ravno želi imeti fotografijo svojega sorodnika na spomeniku, samo odsvetujemo to.

Za razširjenje župne cerkve so naši vrli Dolinci popolnoma brezplačno skuhalo celo peč apna — nad 20.000 kg — in ga tudi brezplačno pripeljali. Ker ga toliko župna cerkev ne potrebuje, so dovolili, da se preostanek proda in porabi denar za kritje stroškov prezidave. Vsem dolinskim gospodarjem, ki so imeli s tem toliko truda in zamude časa, naj Bog vse to obilo poplača! Dolinci so že lansko leto darovali večino lesa za cerkveni pod, letos so pa zopet prvi v žrtvah za popravilo cerkve. Upamo, da se bodo po njihovem zgledu po svojih močeh ravnali tudi drugi farani in tako bomo do jeseni vse uredili, kar smo omenili v zadnjem Glasniku.

Premeščen je iz Trziča v Loški potok g. kaplan Franc Učakar, odšel je na novo službo 16. maja; nemeščen pa je v Trzič za kaplana g. Mirko Bartol, novomašnik iz Sodražice, ki je nastopil službo 17. maja.

Čas za velikonočno obhajilo traja le še do nedelje sv. Trojice, to je do 7. t. m. Zamudniki hitite, da ne zamudite; za bolehnne, ki bi še ne prejeli velikonočnega obhajila, pokličite duhovnika na dom.

Planšarji naj sprejmejo sv. zakramente predno odidejo v planine. Mladih deklet ne puščajte samih v planinskih kočah —! Nekateri nedeljski hribolazci nimajo nobene vesti in so zmožni najgršega nasilja, kar bi pri nas znala povedati celo — sodnija. Domači skušajte planšarjem vsaj včasih omogočiti nedeljsko sv. mašo s tem, da jih ob nedeljah katerikrat zamenjate, v kočje jim dajte za poletje sv. pismo ali kakke nabožne knjige in časopise, da vsaj kaj božjega berejo, ko ne moreo k pridigam.

Udje bratovščine Sv. R. T. naj prineso ta mesec svoje letne prispevke v župno pisarno.

Postajanje na stopnicah, ki vodijo na kor, zabranjuje prost dohod na kor. Nekateri mladeniči so redni obiskovalci teh stopnic mesto sv. maše ob nedeljah. Kdor med sv. mašo tam ostaja, ni pri sv. maši. Včasih se na stopnicah tako obnašajo, da motijo celo službo božjo. Pred nekaj tedni sem imel radi nerednosti na stopnicah neprijeten nastop z mladeničem, ki ni hotel zlepa ne v cerkev ne ven iz stopnišča. Tisti starši, ki bi dajali svojim otrokom potuho, ko jih duhovnik poziva k redu, naj takega fanta ohranijo raje doma, da bo imel samo en greh mesto dveh! Kar je pa resnih in krščanskih staršev, te pa prosim, da se pobrigajo nekoliko za to, kam hodijo njih fantje med službo božjo in — pa — ali gredo sploh v cerkev in ne postajajo morda zunaj.

Odda se v najem večji prostor s skednom, ležec v Trziču in tudi travniki. — Poizve se na štev. 151.

Prvo delavsko konsumno društvo

v Ljubljani — **podružnica Trzič** se vsem toplo priporoča. —
Ima samo dobro blago po najnižjih cenah.

Hranilnica in posojilnica v Trziču

je popolnoma varen zavod, vsi njeni člani **garantirajo** s svojim premoženjem vsem vlagateljem, njeno poslovanje je nad vse solidno. posojila daje le sigurnim strankam pod zelo ugodnimi pogoji. — Uraduje vsaki dan.

LJUDSKA POSOJILNICA

V LJUBLJANI

je eden največjih in najsolidnejših denarnih zavodov v Ljubljani. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo v Miklošičevi ulici. Denar pri njej je najvarnejše naložen, vsi njeni številni člani **garantirajo** za njene vloge, sama pa ima večmiljonsko lastno premoženje. Njen promet v l. 1924 je znašal skoro pol milijarde dinarjev. — Vloge zelo kulentno obrestuje.